

Flemming Hegelund

VINDENS SIGNATUR

digte

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-90511-23-9
Copyright: Flemming Hegelund
år: 1997
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervsmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsfulgt med krav om erstatning.

Disketter må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 40

www.cybercity.dk
BETALT

VINDENS SIGNATUR

Eksistentik
Første samling

Flemming Hegelund
1996

Eksistentik er tilværelsens syntese,
der dannes af fortid og fremtid i nutid.

Til Maria Frost

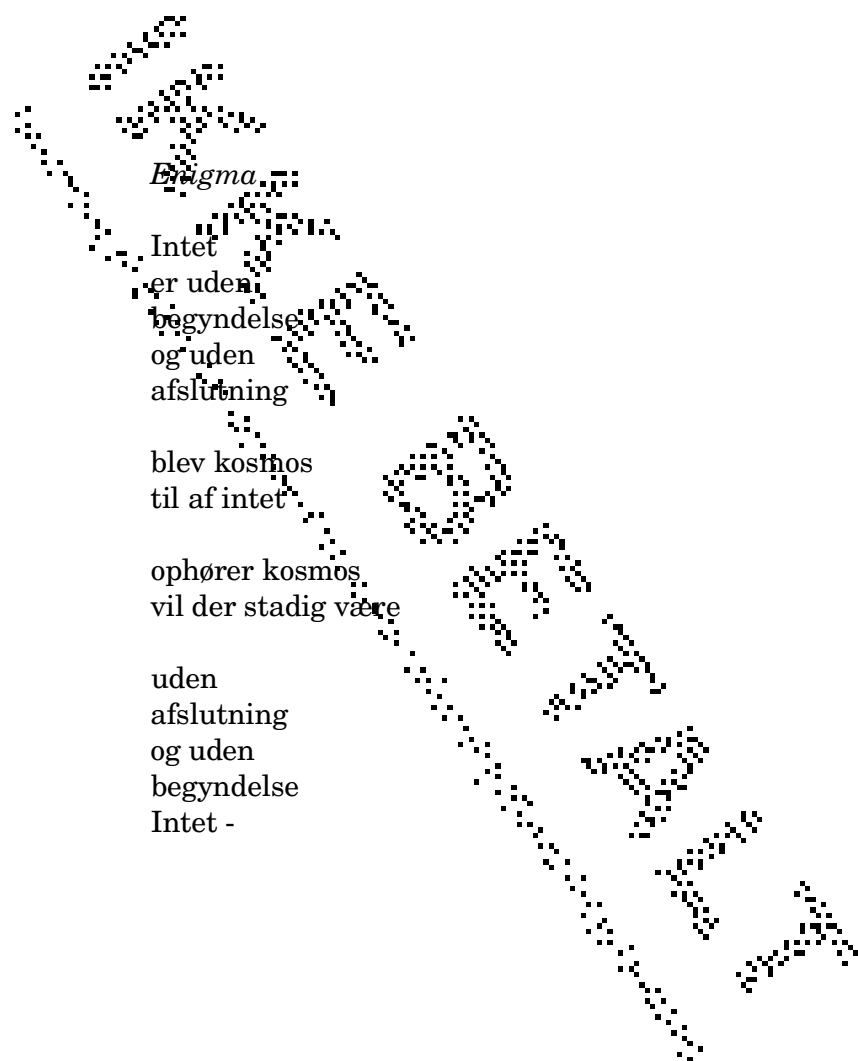
Magi

Man kan bygge en pænføjte
men ikke tønernes magiske musik

Man kan fange en musvøge
men ikke dens magiske kredsen i luften

Man kan plukke den duvende blyg
men ikke dens magiske hvissen i vinden

Man kan tegne en venindes portræt
men ikke venskabet magiske kærlighed

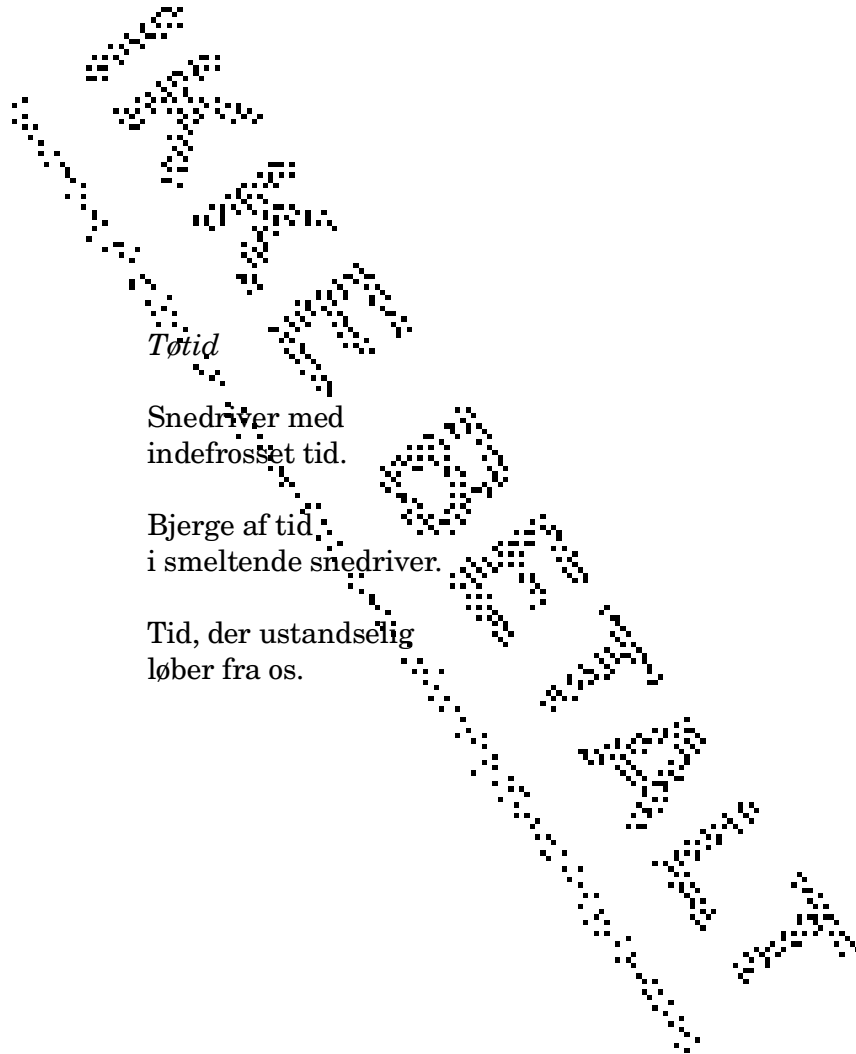
Enigma

Intet
er uden
begyndelse
og uden
afslutning

blev kosmos
til af intet

ophører kosmos
vil der stadig være

uden
afslutning
og uden
begyndelse
Intet -

Tøid

Snedriver med
indefrosset tid.

Bjerge af tid,
i smeltende snedriver.

Tid, der ustandselig
løber fra os.

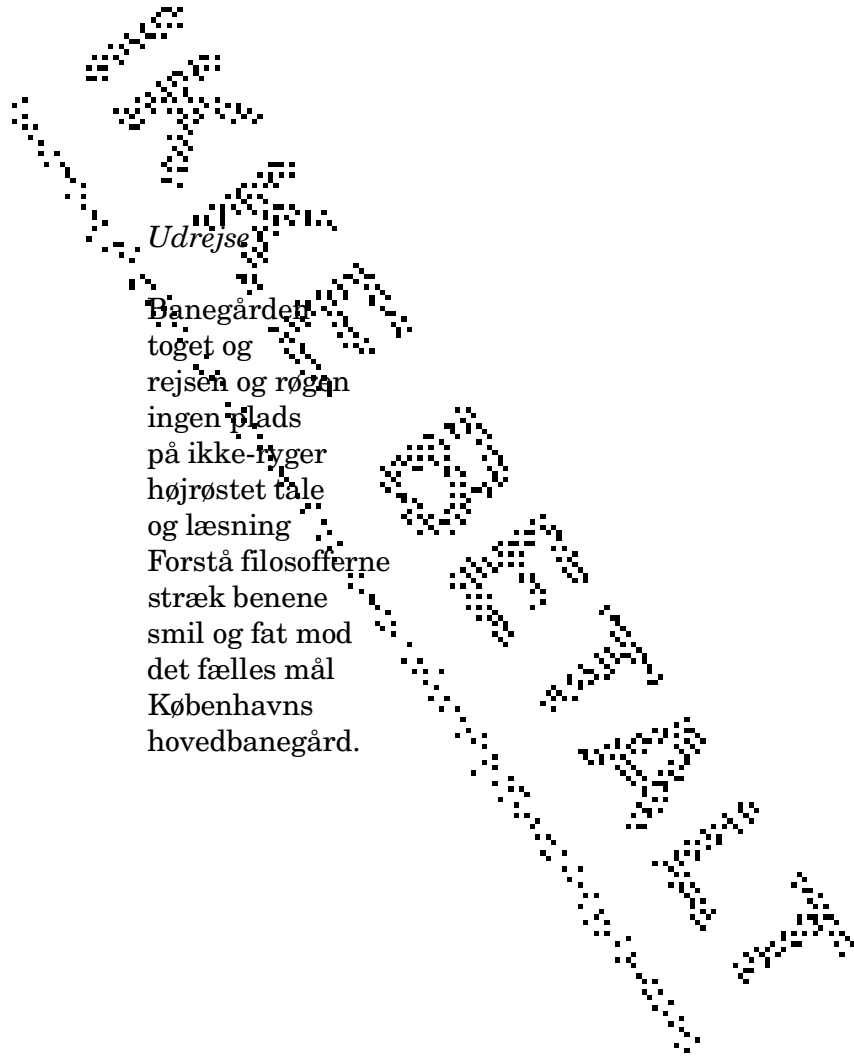

Livsglimt

Endnu en dag med bygevejr
pisker ind over byen.

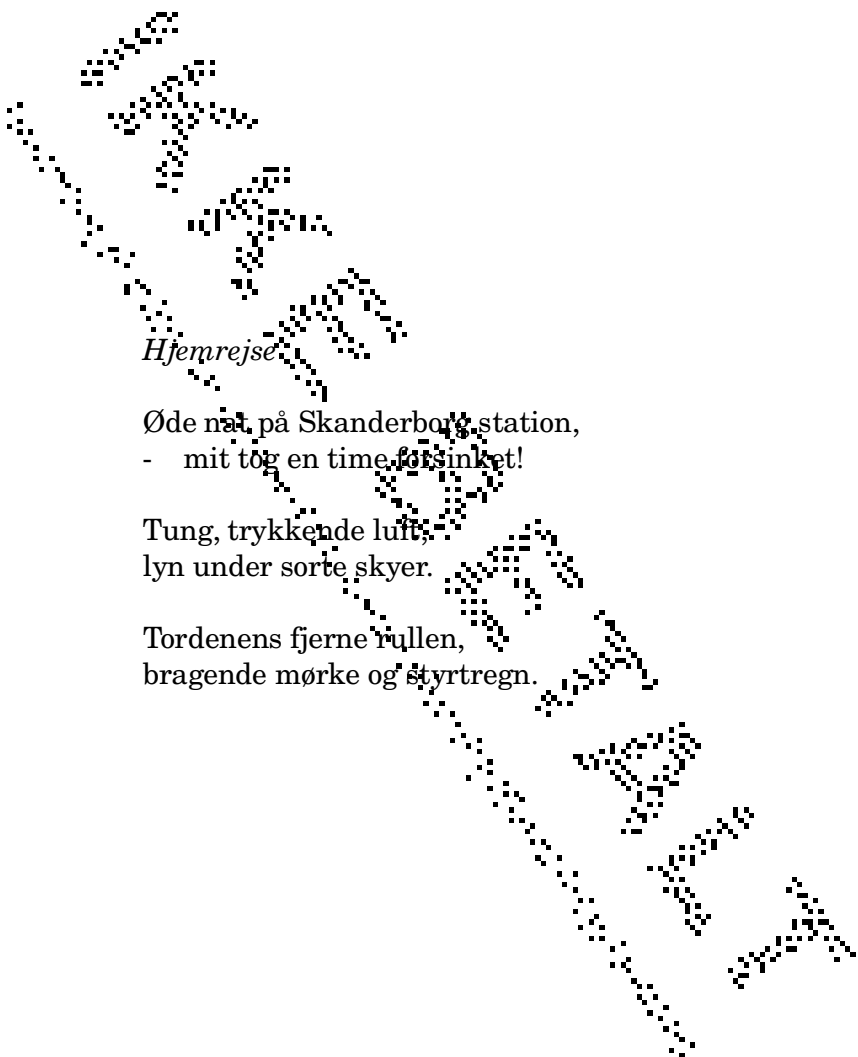
Store, glinsende dråber
splintres mod asfalt.

Inde i hver eneste dråbe
- livets lille glimt.

Udræjse

Banegården
toget og
rejsen og røgen
ingen plads
på ikke-ryger
højrøstet tale
og læsning
Forstå filosofierne
stræk benene
smil og fat mod
det fælles mål
Københavns
hovedbanegård.

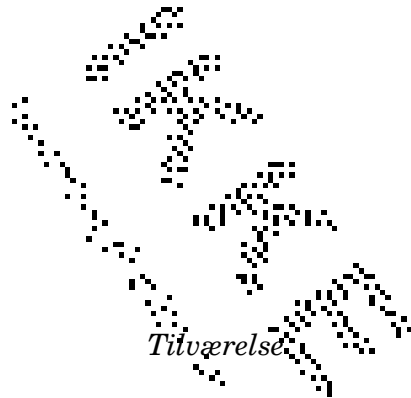

Hjemrejse

Øde nat på Skanderborg station,
- mit tog en time forsinket!

Tung, trykkende luft,
lyn under sorte skyer.

Tordenens fjerne rullen,
bragende mørke og styrtregn.

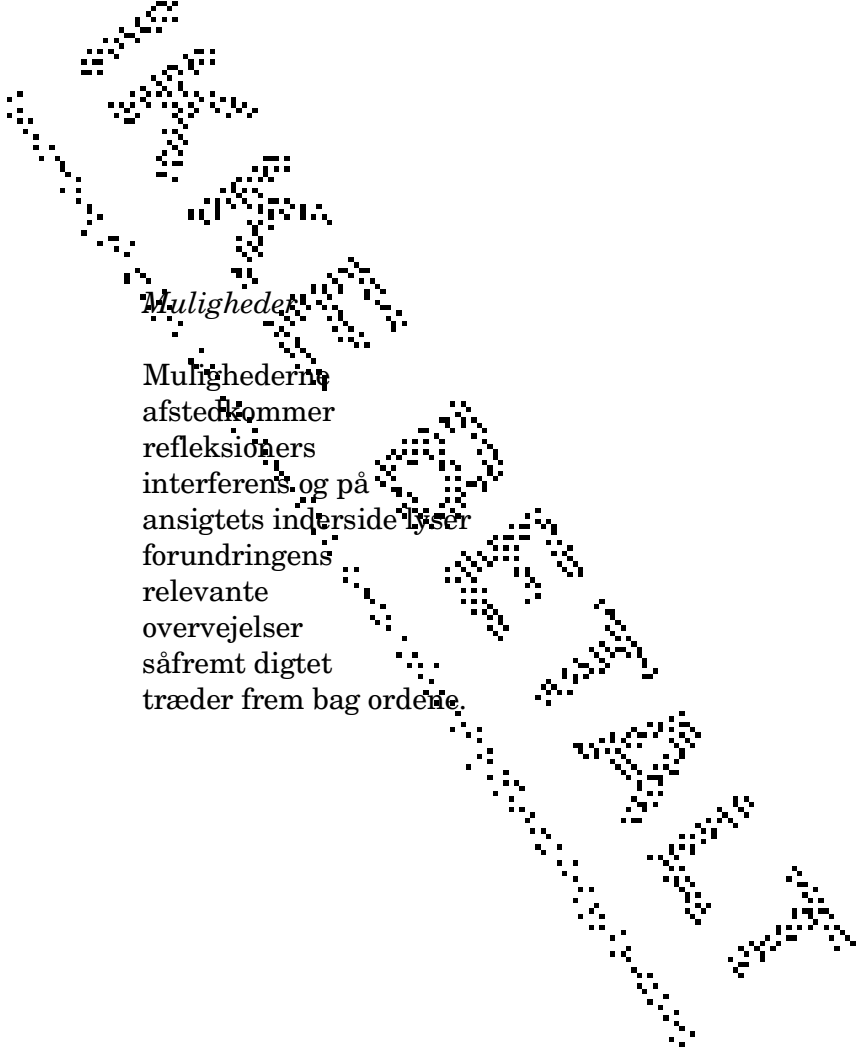
Tilværelse

Virkeligheden
er øjeblikkelig
nøgen og flygtig
indtagelig og åben
næsten aldrig
direkte begribelig
eller som forventet

Invitation:

Invitation
til barnedåb
er altid noget særligt
ikke på grund af
vandjaskerret
i kirken,
det kunne sagtens
undværes
men fordi
barnet skal navngives
blive et selvstændigt væsen
og kaldes ved navn.
en levende bekræftelse
på det smukkeste
to mennesker
i fælles kærlighed
kan skabe
livets mysterium.

Muligheden

Muligheden
afstedkommer
refleksionens
interferens og på
ansigtets inderside lyser
forundringens
relevante
overvejelser
såfremt digtet
træder frem bag ordene

Poesi

Græsset synger mellem skinner
blæsten råber efter toget

solen tegner dagens farver
regnens rinner silet flygtigt

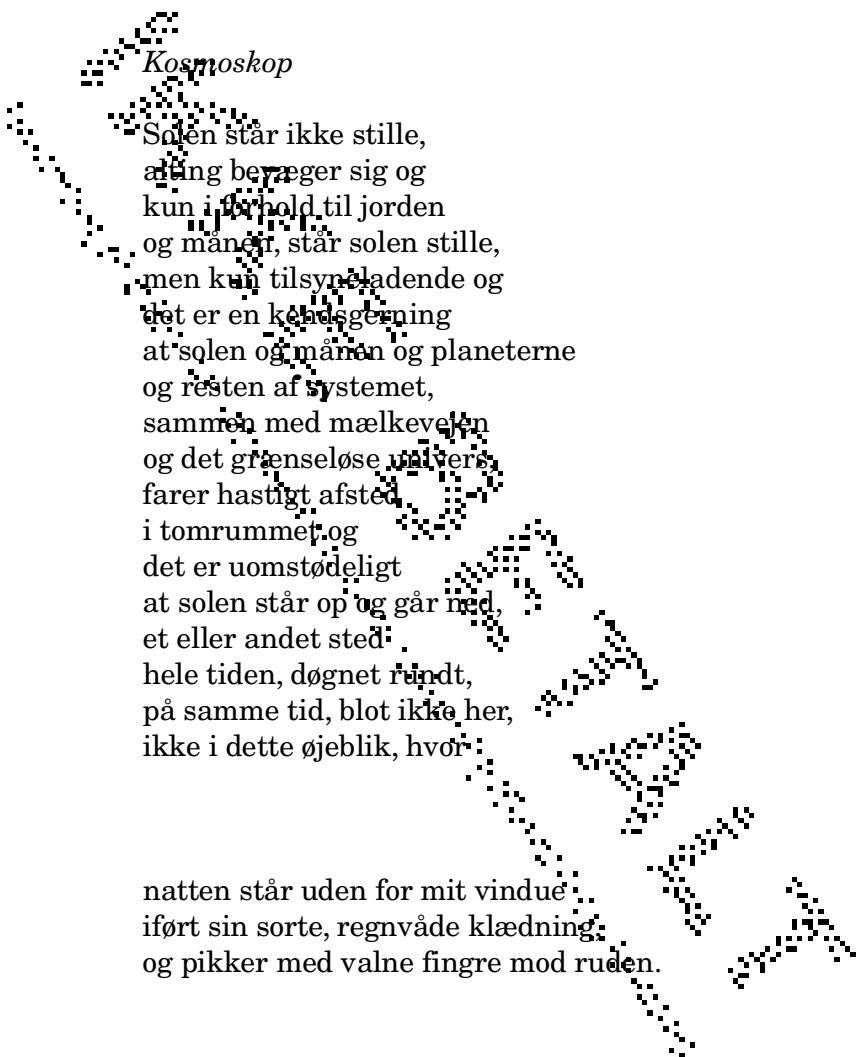
det står skrevet på vind og vand
i dagens lys og nattens mørke

hvorfor ikke forsøge at afkode
tilværelsens gådefulde skrift

Tollupmanden

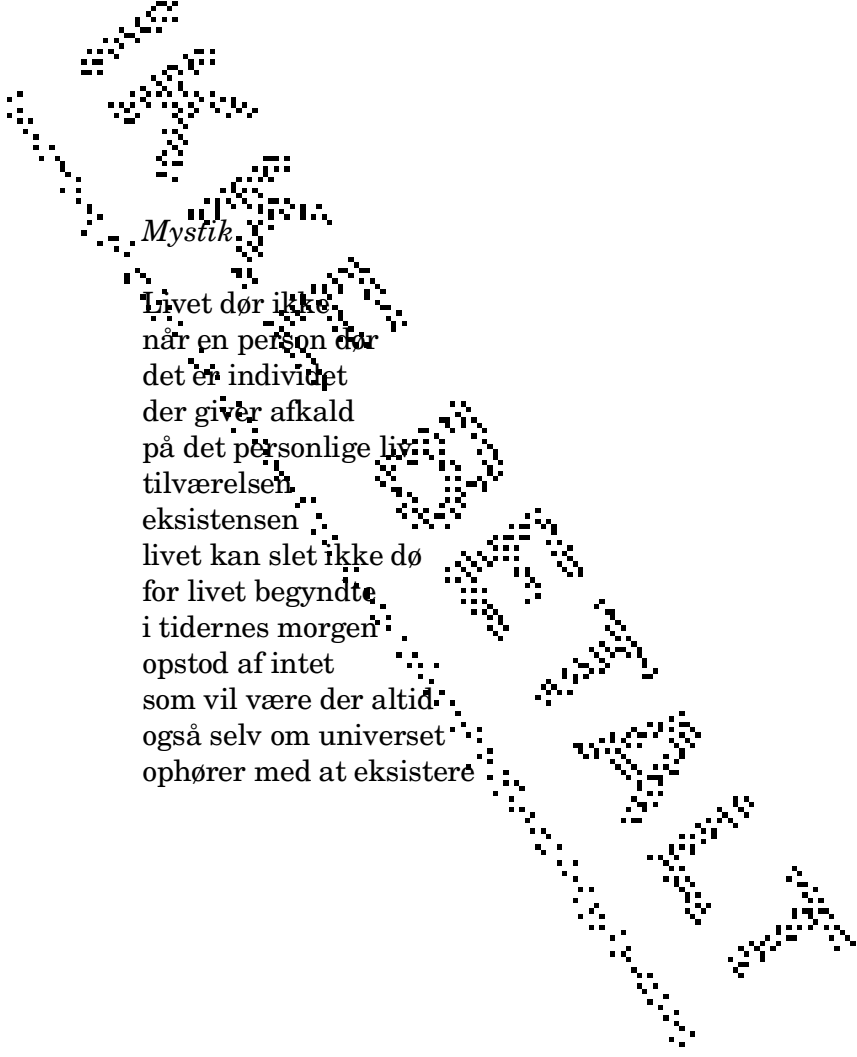
Endelig har man
fået kroppen og hovedet
forenet
så han ligger der hel
gådefuld og død
brun som den tørv.
han blev gravet ud af
venter han uophørligt
på opstandelsen
jeg husker da man fandt ham
jeg var syv år dengang
da min far en aften kom hjem
fra arbejde og sagde
at nu havde man igen
fundet et gammelt lig
i mosen.

Kosmoskop

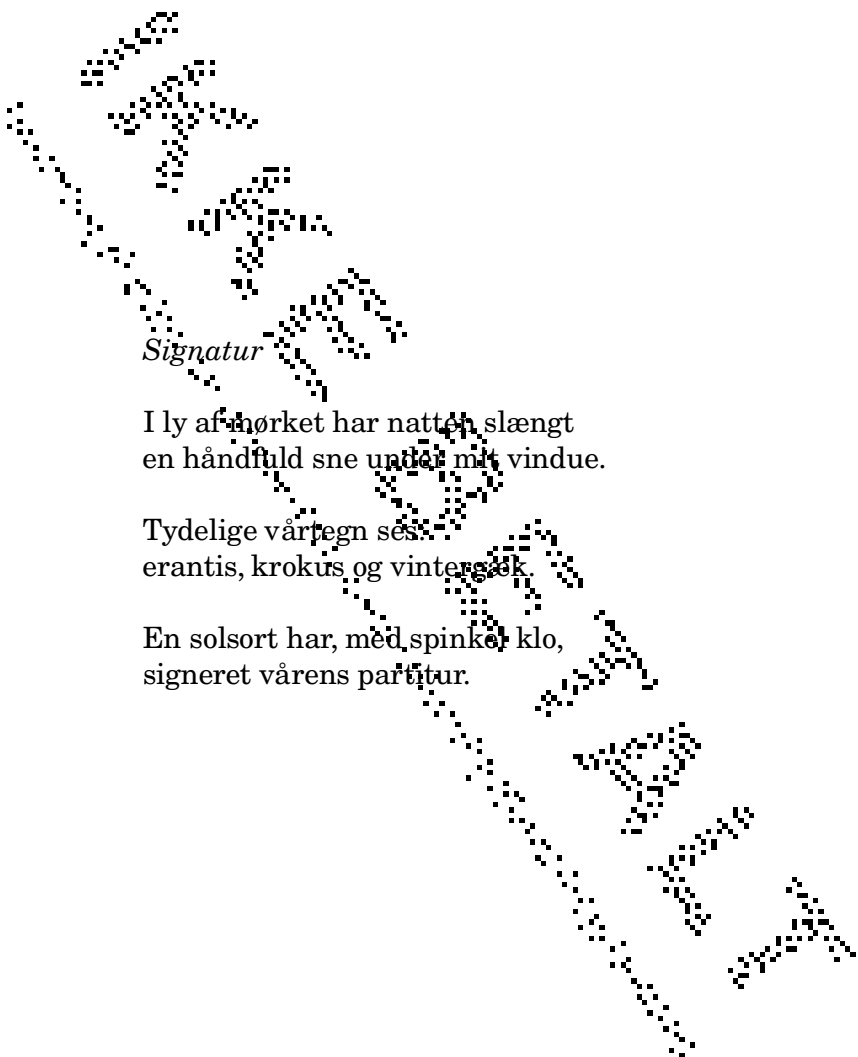
Solen står ikke stille,
altid bevæger sig og
kun i forhold til jorden
og månen, står solen stille,
men kun tilsyneladende og
det er en kendsgerning
at solen og månen og planeterne
og resten af systemet,
sammen med mælkevejen
og det grenseløse univers,
farer hurtigt afsted
i tomrummet og
det er uomstødeligt
at solen står op og går ned,
et eller andet sted
hele tiden, døgnet rundt,
på samme tid, blot ikke her,
ikke i dette øjeblik, hvor

natten står uden for mit vindue
iført sin sorte, regnvåde klædning
og pikker med valne fingre mod ruden.

Mystik

Livet dør ikke
når en person dør
det er individet
der giver afkald
på det personlige liv
tilværelsen
eksistensen
livet kan slet ikke dø
for livet begyndte
i tidernes morgen
opstod af intet
som vil være der altid
også selv om universet
ophører med at eksistere

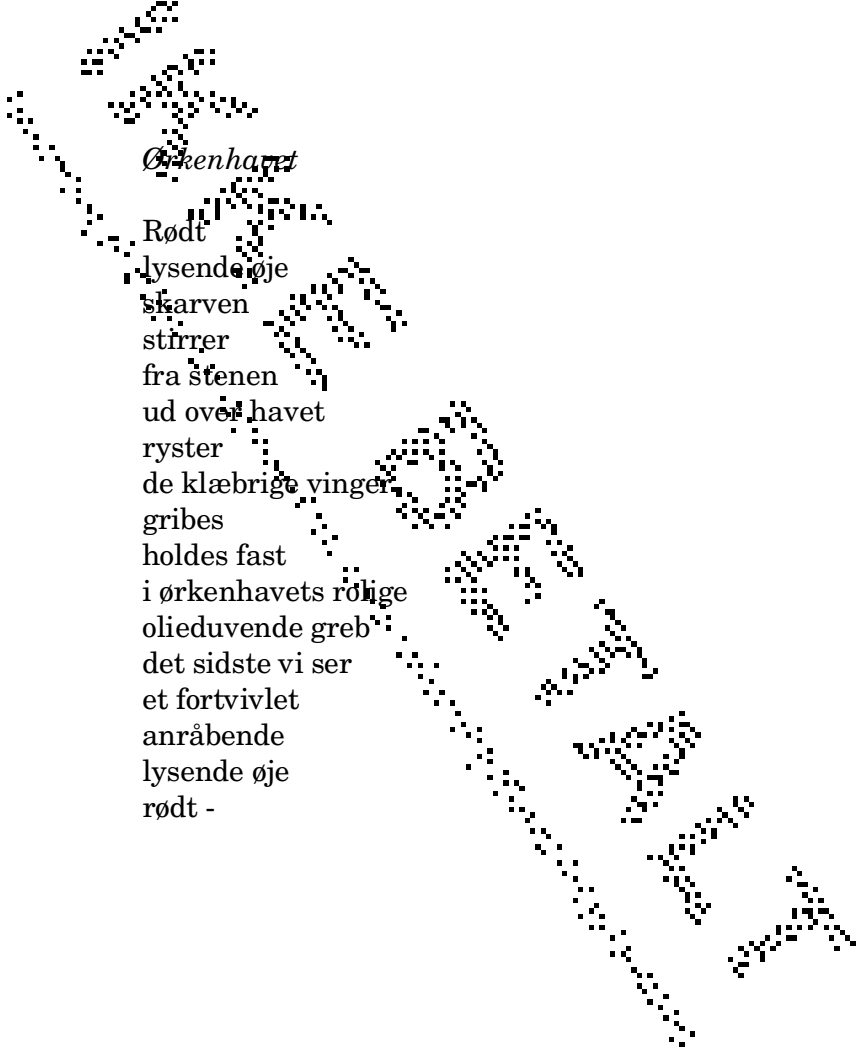

Signatur

I ly af mørket har natten slængt
en håndfuld sne under mit vindue.

Tydelige vårtegn ses:
erantis, krokus og vintersæk.

En solsort har, med spinkel klo,
signeret vårens partitur.

Ørkenhavet

Rødt

lysende øje

skarven

stirrer

fra stenen

ud over havet

ryster

de klæbrige vinger

gribes

holdes fast

i ørkenhavets rolige

olieduvende greb

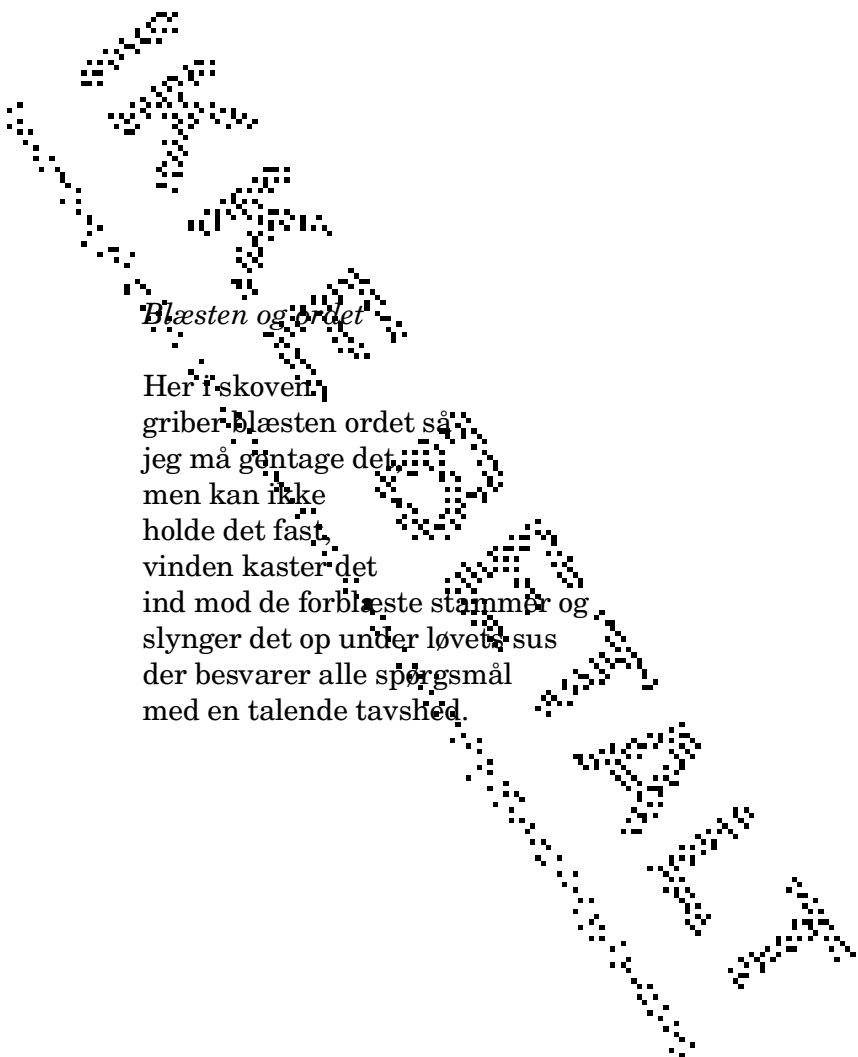
det sidste vi ser

et fortvivlet

anråbende

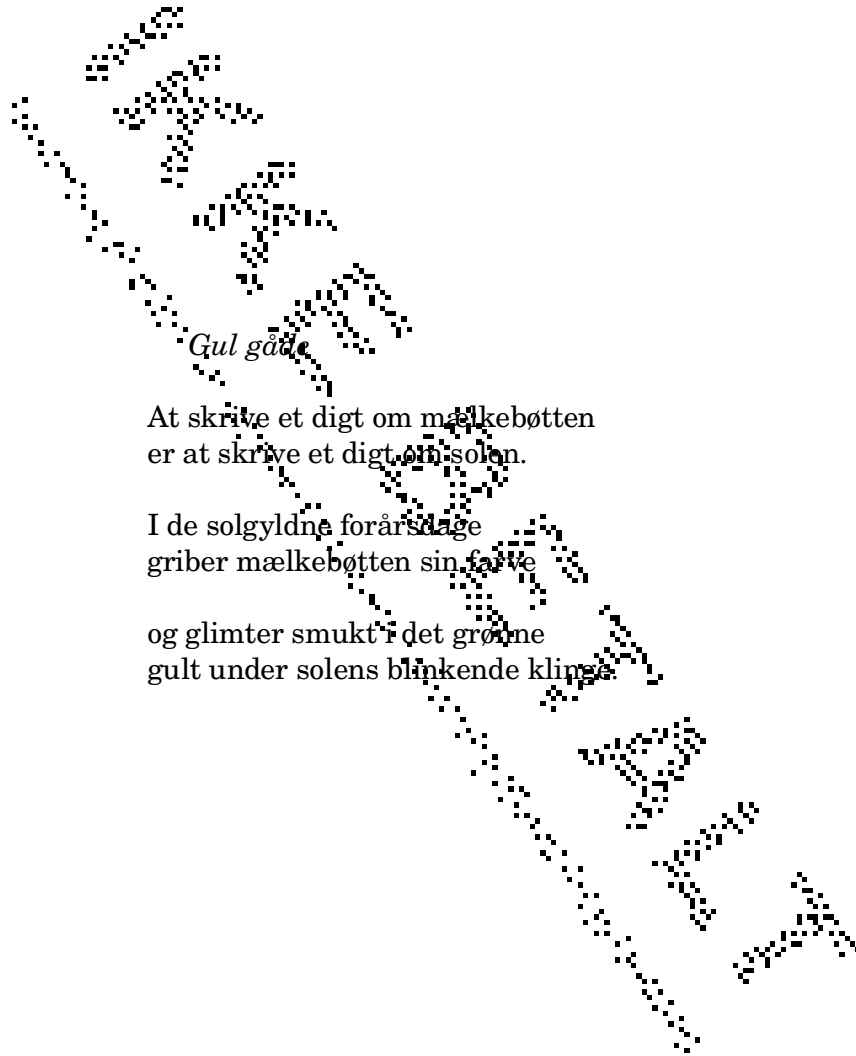
lysende øje

rødt -

Blæsten og ordet

Her i skoven,
griber blæsten ordet så
jeg må gentage det,
men kan ikke
holde det fast,
vinden kaster det
ind mod de forblæste stammer og
slynger det op under løvet sus
der besvarer alle spørgsmål
med en talende tavshed.

Gul gæde

At skrive et digt om mælkebøtten
er at skrive et digt om solen.

I de solgyldne forårsdage
griber mælkebøtten sin farve
og glimter smukt i det grønne
gult under solens blinkende klippe.

Øjeblikket.

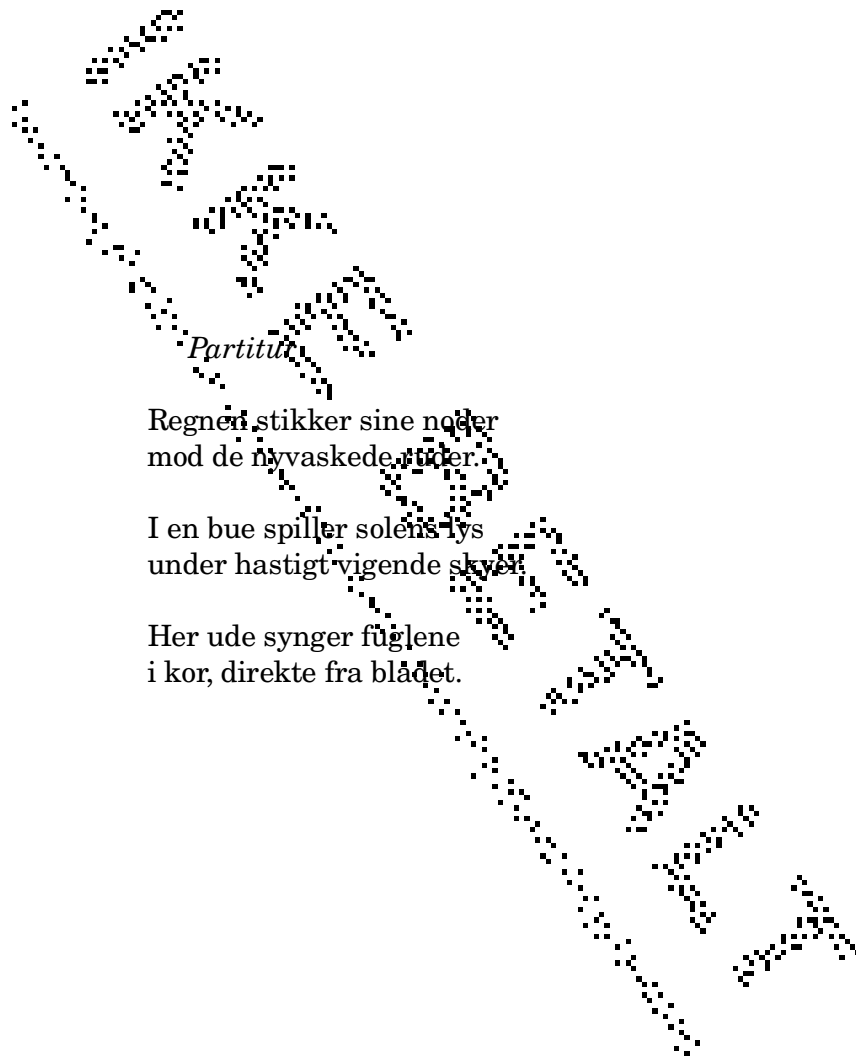
Skovens solsort
ser man aldrig.

Den høres kun,
når man kommer den for nær.

Den forsvinder skarpt forfulgt
af sit eget varselskling.

Tiden standser op,
venter i et nu - lytter.

Skovstilheden brydes
og tiden knaser hårdt
i stiens grus, da jeg går.

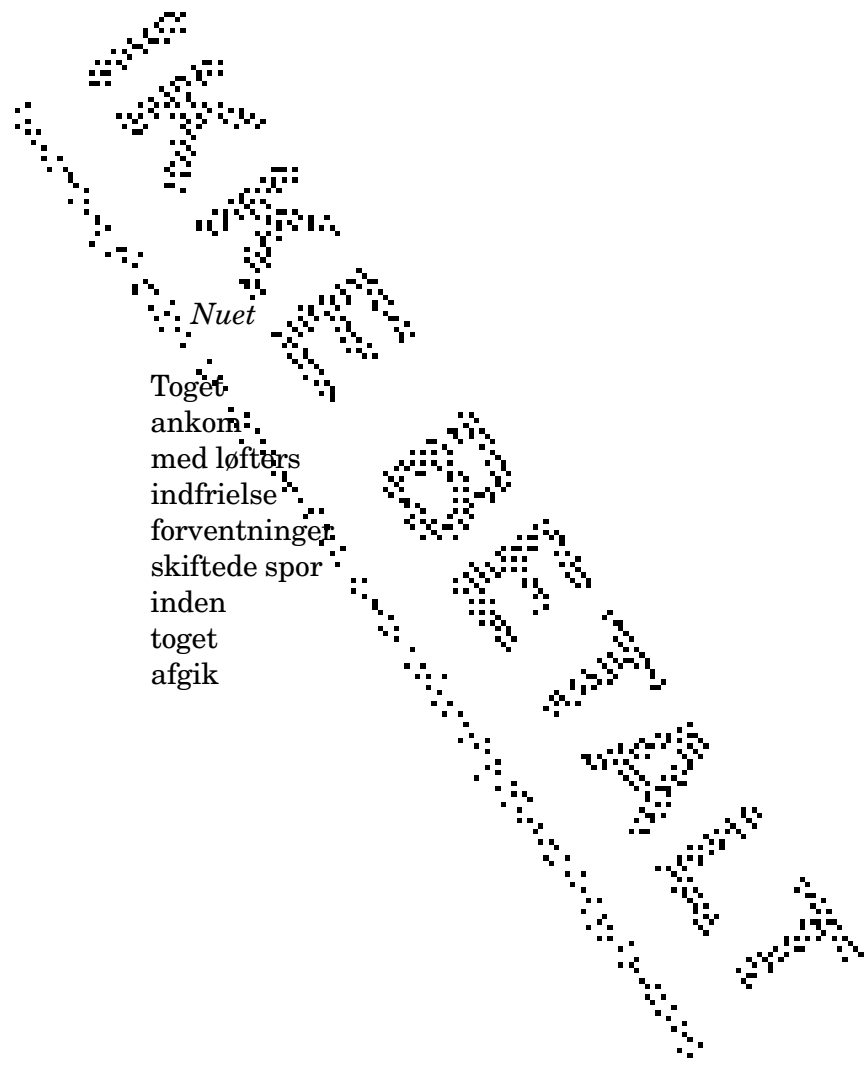

Partitutt

Regnen stikker sine nøder
mod de nyvaskede tænder.

I en bue spiller solens lys
under hastigt vigende skyer.

Her ude synger fuglene
i kor, direkte fra bladet.

Nuet

Toget
ankom
med løfters
indfrielse
forventninger
skiftede spor
inden
toget
afgik

Overlevelse

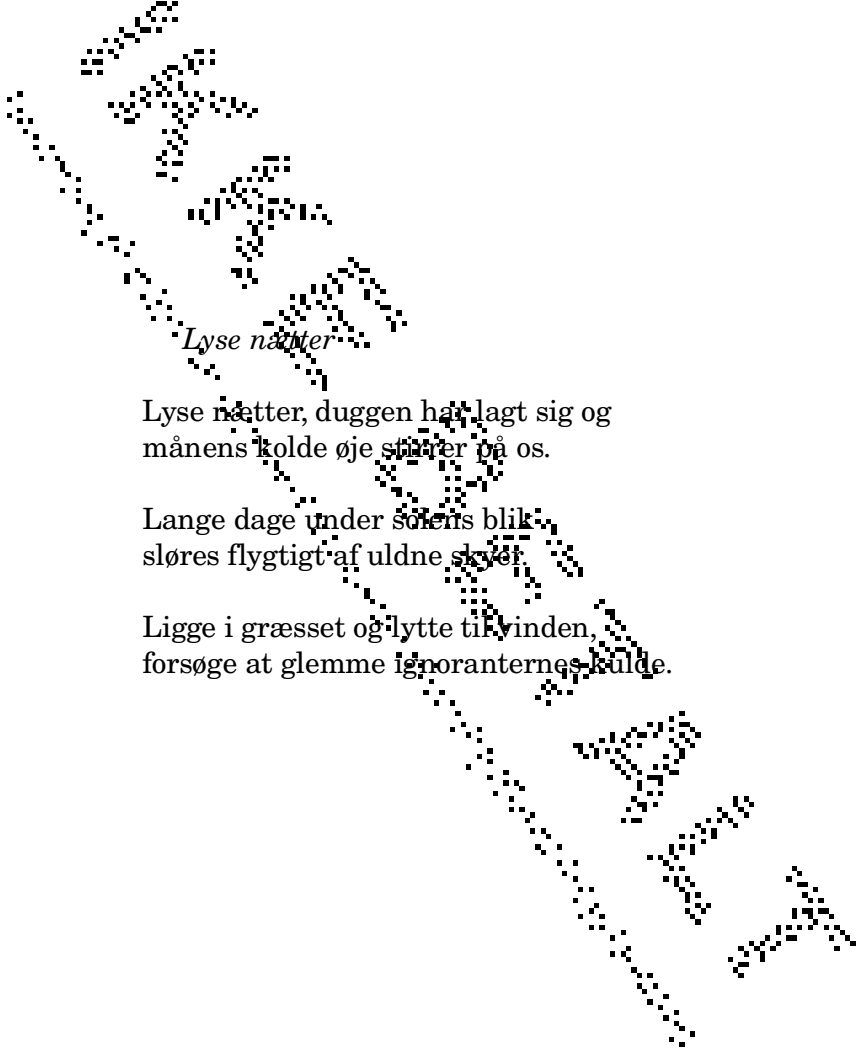
Erindringer og steder
jeg ikke har set,
hektisk kogende storbyer,
vidtstrakte sletter
og dunkle skove,
sneklædte bjerge
og brusende floder
og mennesker,
jeg ikke har mødt,
viser sig for mit indre blik.
Vil de engang erindre mig,
eftersom jeg ikke har taget afsked
og aldrig har forladt dem.

Silkéborg Torv

Her
alene
solblændet
med tomt papir
åben himmel og
tankens flugt
og skriften
findes ikke
på vand

Der
stensøjler
vindens poesi
og pegasus
flyver syngende
mod solen
med en dreng
på ryggen
flygter skildpadden
på vand

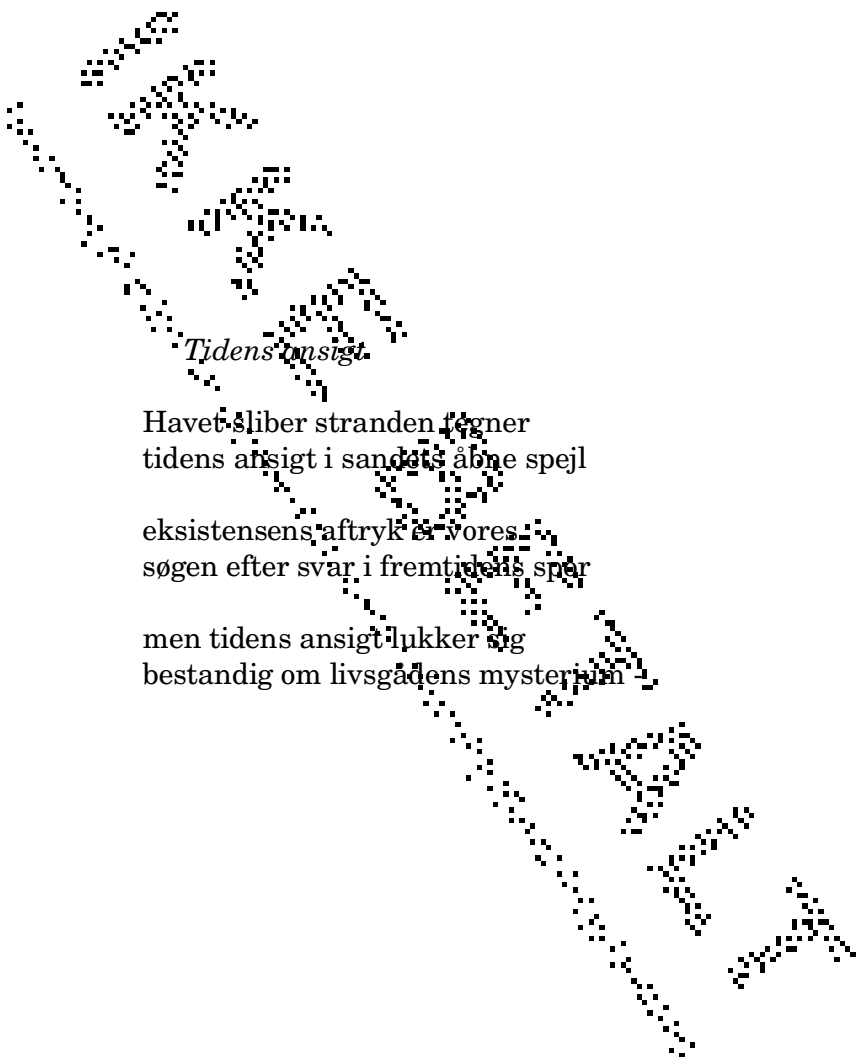

Lyse nætter

Lyse nætter, duggen har lagt sig og
månens kolde øje stirrer på os.

Lange dage under solens blik
sløres flygtigt af uldne skyer.

Ligge i græsset og lytte til vinden,
forsøge at glemme ignoranternes kulde.

Tidens ansigt

Havet sliber stranden tegner
tidens ansigt i sandets åbne spejl

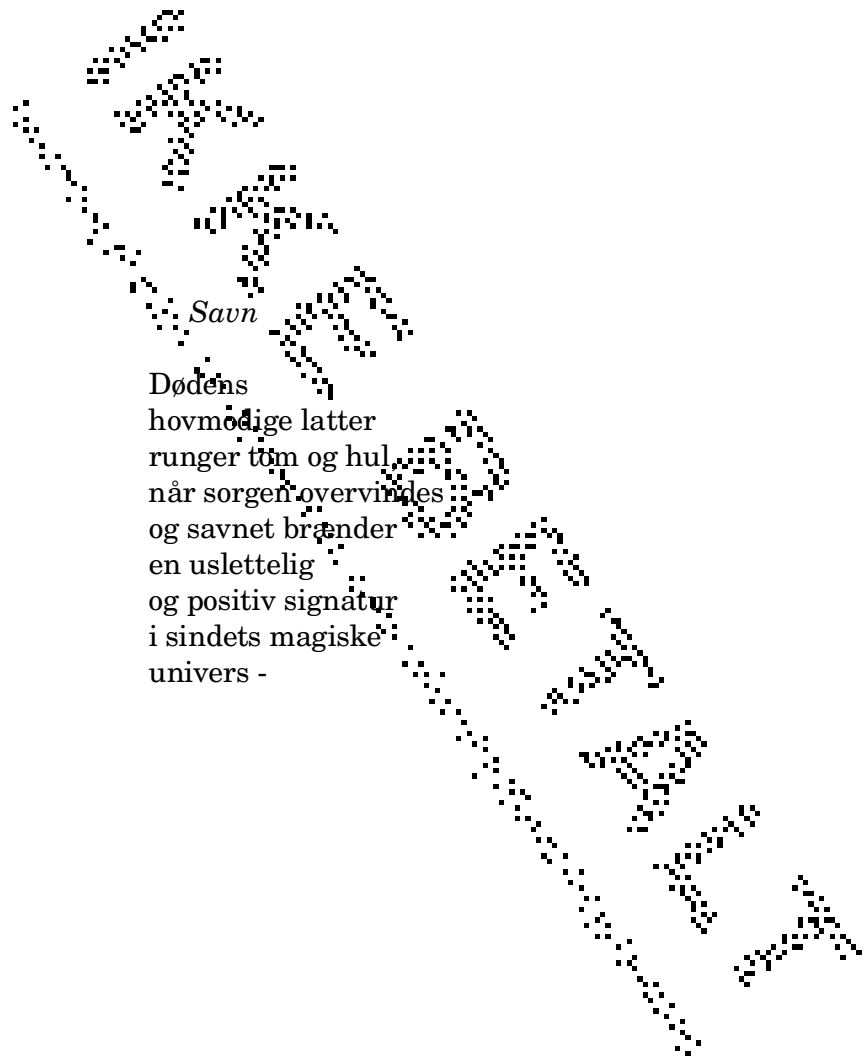
eksistensens aftryk & vores
søgen efter svar i fremtidens spor

men tidens ansigt lukker sig
bestandig om livsgadens mysterium

Duerne flakser

Lørdag
blæst og stil
bringe tanken til torvs
kan ikke tænke klart
lukkede indfald og
brølægning mod træskt
kaos i hjernen
bringe tanker til torvs
uden tænketid
hærværk i hovedet
mod sanserne
mod sproget
duerne flakser
ud af mit syn.

Savn

Dødens
hovmødige latter
runger tom og hul
når sorgen overvindes
og savnet brænder
en uslettelig
og positiv signatur
i sindets magiske
univers -

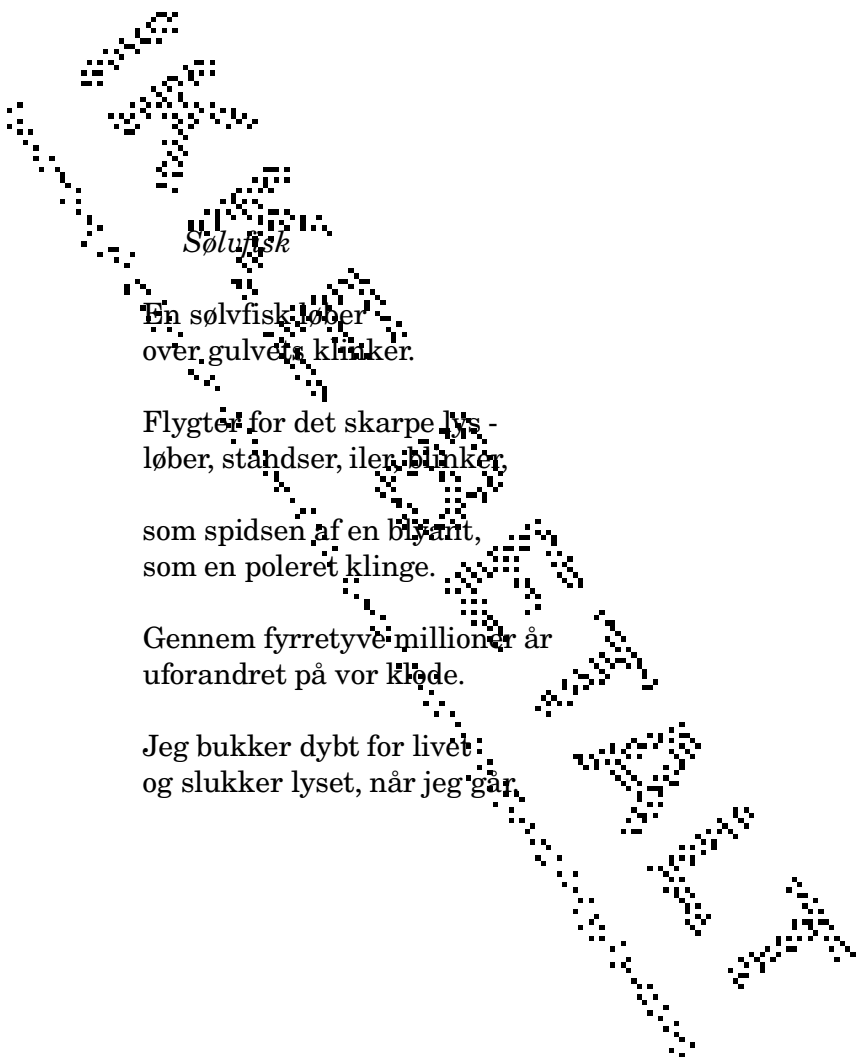
Tænketid

Sidder atter her,
det er nattetide.

Tænker på i går
og dagen før i går.

Tænker på i morgen,
som endnu ikke er.

Skriver derfor nu,
i nat, allerede fortid.

Sølvfisk

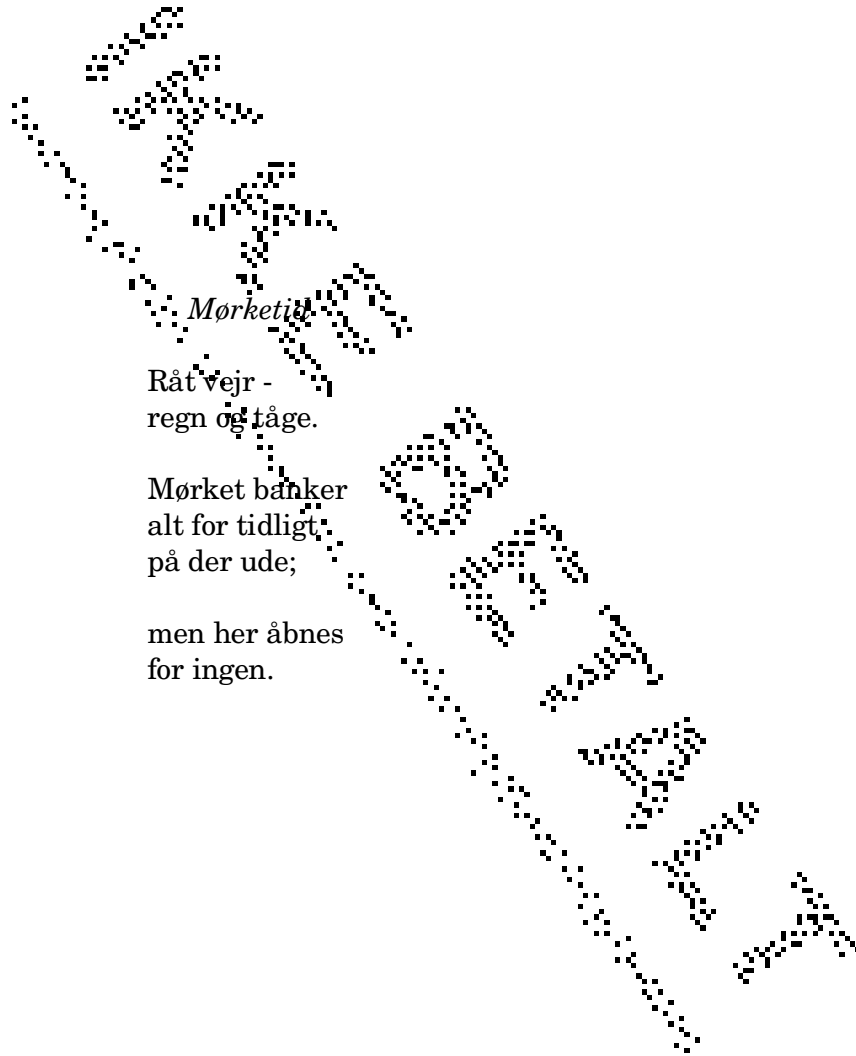
En sølvfisk løber
over gulvets klunker.

Flygter for det skarpe lys -
løber, stanser, iler, blinker,

som spidsen af en blyant,
som en poleret klinge.

Gennem fyrretyve millioner år
uforandret på vor flode.

Jeg bukker dybt for livet
og slukker lyset, når jeg går.

Mørketid

Råt vejr -
regn og tåge.

Mørket banker
alt for tidligt,
på der ude;

men her åbnes
for ingen.

Skaberen

Det siges
at man ikke kan se,
hvad en skaber
har at gøre
i det uendelige
verdensrum
og det samme
kan siges
om en roman
og et digt
og et maleri
og en symfoni
og en skulptur
og en bygning
men i alle
kunstværker
er skaberen altid
skjult tilstede.

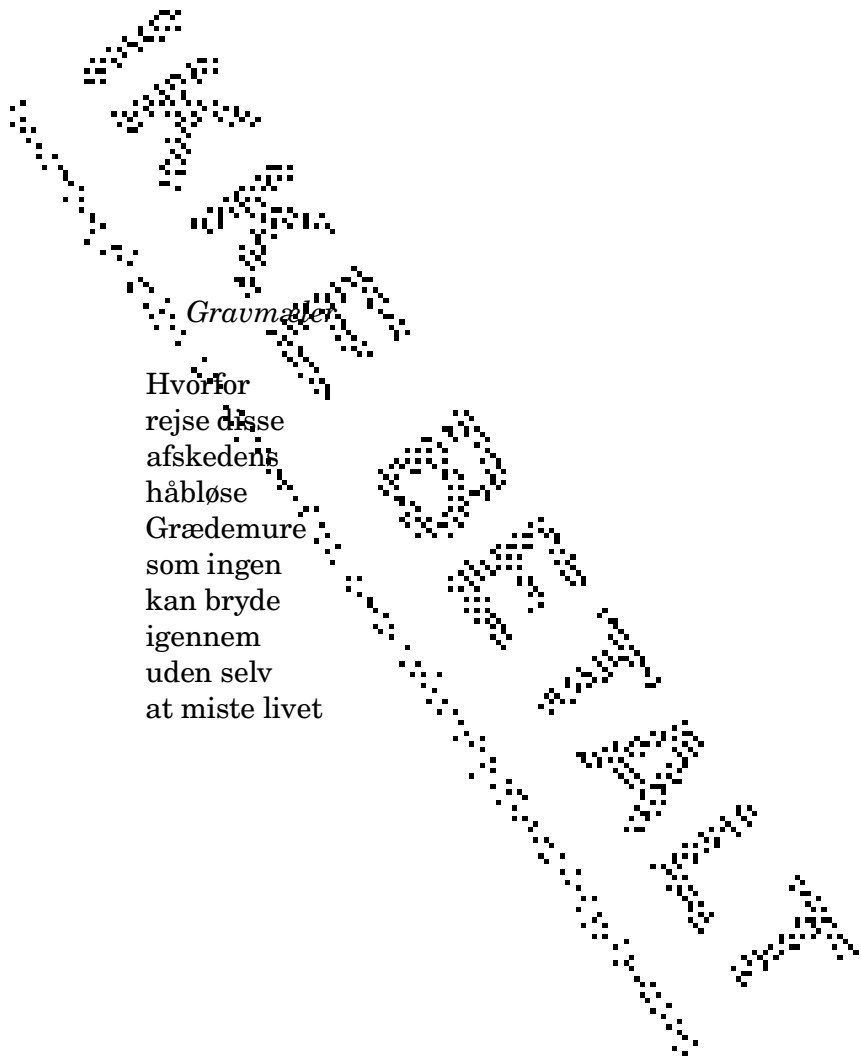
Til en veninde

Det er attér en af disse nætter,
hvor ingenting vil forme sig i ord,
hvor mine tanker simpelthen besætter
sprogets nøgler med tavshedens metafor.

Mørket læner sig imod min ryde,
stirrer på mig gennem intets øje,
Dit ansigts konturer ses dertid,
er det mon din stemme, jeg kan høre.

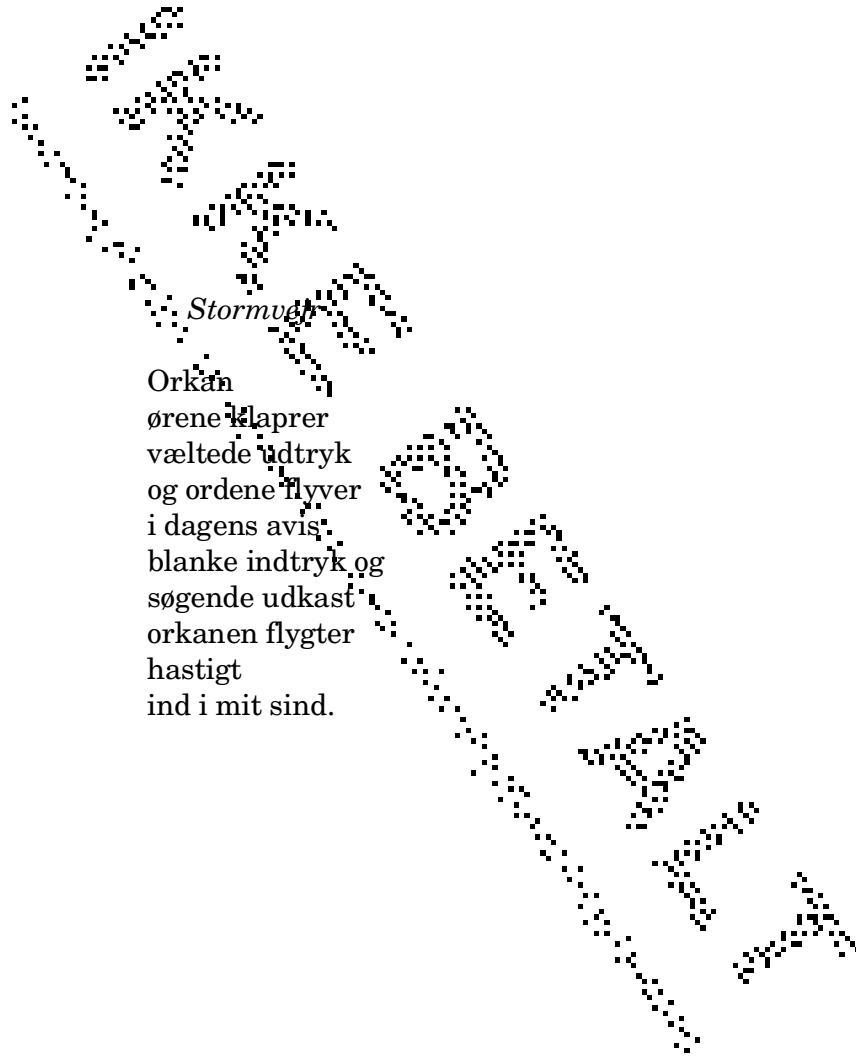
Endnu engang må jeg blankt erkefede,
at jeg sidder her i nattens stilhed,
hvor kun stjerner giver sig til kende.

Men nu ser jeg, du smiler gennem digtet,
fornemmer dine hænders blide kært tegn,
for ordenes magi har aldrig svigtet.

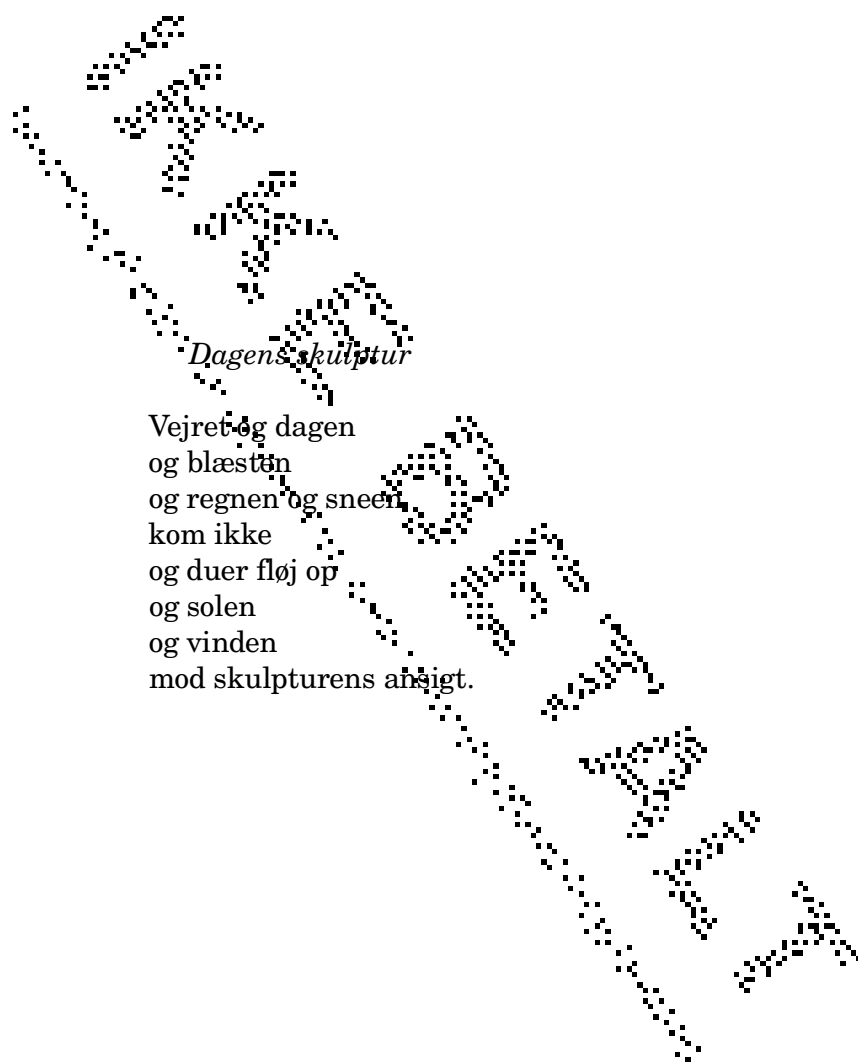
Gravmål

Hvorfor
rejse disse
afskedens
håbløse
Grædemure
som ingen
kan bryde
igennem
uden selv
at miste livet

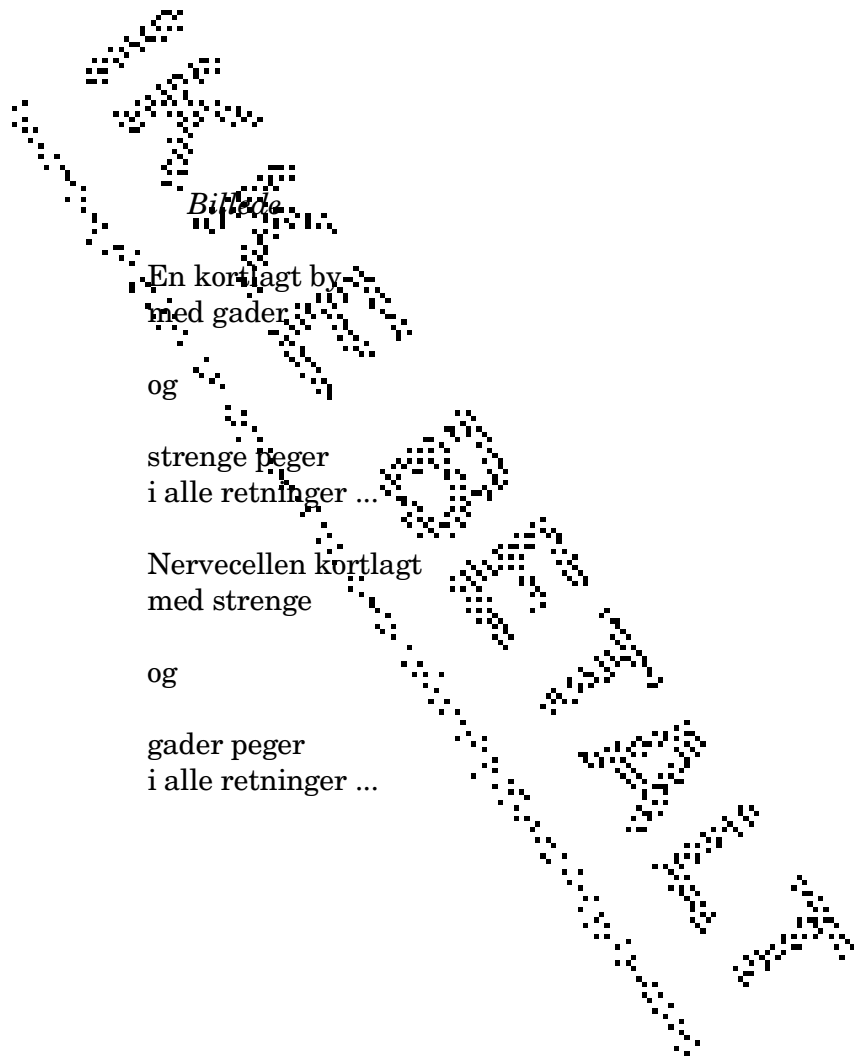
Stormvej

Orkan
ørene klapper
væltede udtryk
og ordene flyver
i dagens avis
blanke indtryk og
søgende udkast
orkanen flygter
hastigt
ind i mit sind.

Dagens skulptur

Vejret og dagen
og blæsten
og regnen og sneen
kom ikke
og duer fløj op
og solen
og vinden
mod skulpturens ansigt.

Billeder

En kortlagt by
med gader

og

strenger peger
i alle retninger ...

Nervecellen kortlagt
med strenger

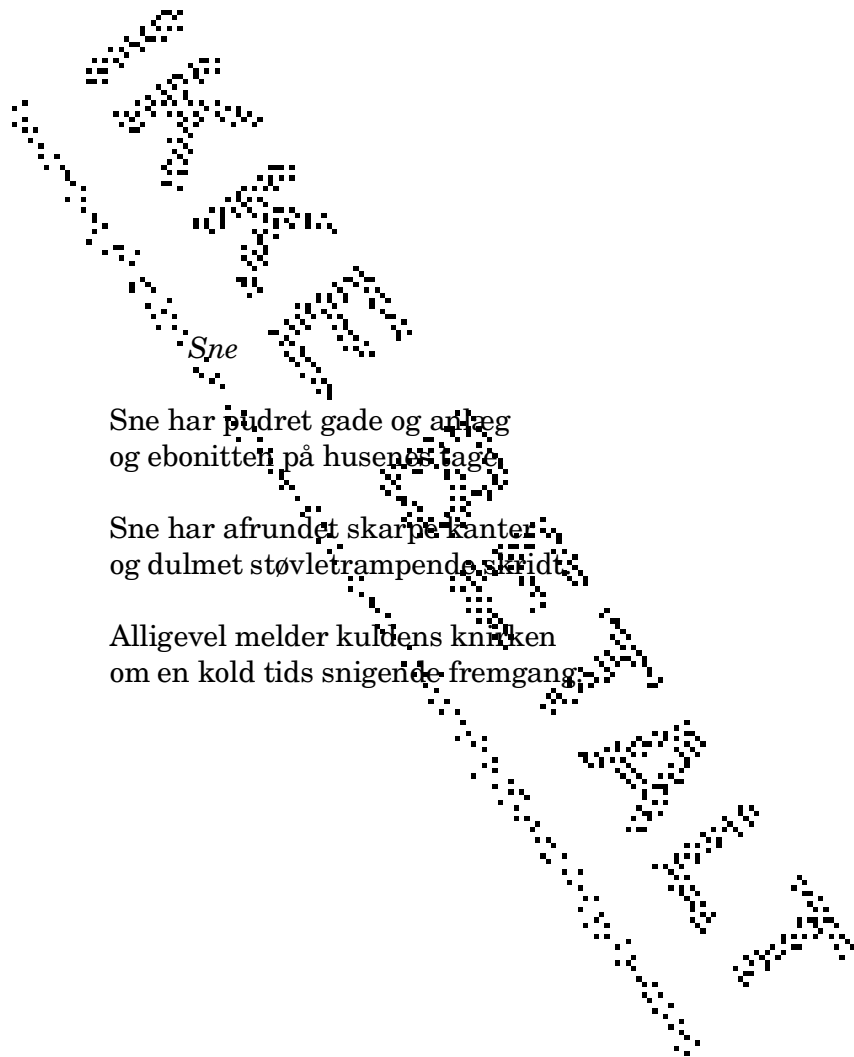
og

gader peger
i alle retninger ...

Underskrift

Frostvej under huden,
lange istapper i skægget
er irriterende,
må have dem fjernet i
morgen, skal de væk,
isklinger hindrer enhver tanke
når de rasler i vinden, jeg
griber tøvejret i håret og
holder det fast,
endnu engang
går jeg ud i natten
efter ingenting og
lader som om,
under overfladen,
når isen og frostvejret
driver mig på flugt.

Sne har pudret gade og anlæg
og ebonitten på husenes tage

Sne har afrundet skarpe kanter
og dulmet støvletrampende skridt

Alligevel melder kultens knækken
om en kold tids snigende fremgang

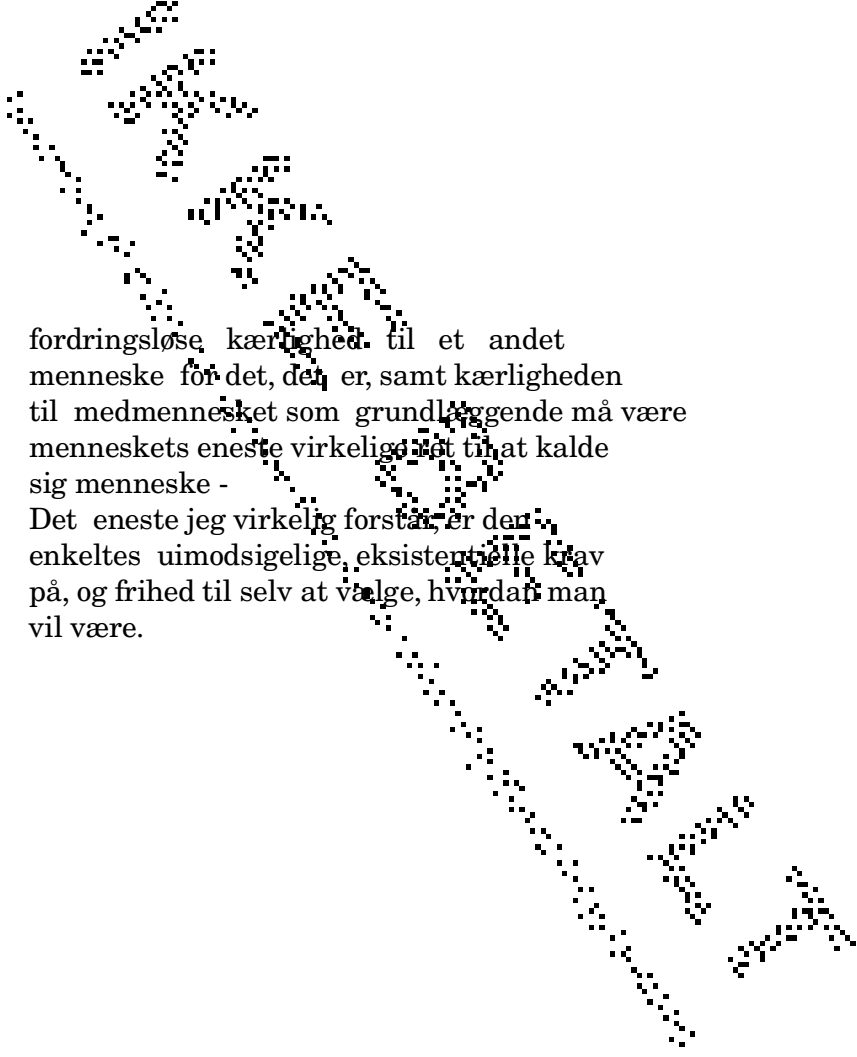
Eksistentik

Der er noget, der undrer mig og endnu mere, jeg ikke forstår. Det er mig uforståeligt, at de fleste mennesker har så utrolig travlt, de hastør gennem tiden og glemmer at leve mens tid er på jagt efter ingenting eller i bedste fald efter en ukendt lykke, som de ustandsølig løber fra og uvægerligt ender med ikke at finde.

Det er mig uforståeligt, at man er så dybt optaget af mulighederne for et godt sexliv, (naturligvis er elskov dejligt) det jeg ikke forstår, er den hæsblæsende jagt efter det, fordi jagten på mulighederne for det forekommer mig lige så øresløs som jagten på en lykke, man ikke kan definere.

I frigjorthedens navn jager man den rene tomhed, mennesker er dog ikke sexobjekter, objekter er ting, man kan udskifte efter forgodtbefindende. Lykken er ikke et eller andet objekt, ikke en ting, man på en eller anden måde kan opspore og bemægtige sig.

Det mest uforståelige for mig, er at man i hele denne jagt efter lykke og sex glemmer medmenneskelighed, samhørigheden med andre mennesker, kærligheden, (som for øvrigt er den nødvendige forudsætning for god elskov), men også venskabet kærlighed glæden ved et fortroligt, nært venskab, kærligheden til et andet menneske, ikke udfra, hvad dette menneske kan bruges til eller gengælde kærligheden med, men den

fordringsløse kærlighed til et andet menneske for det, det er, samt kærligheden til medmennesket som grundlæggende må være menneskets eneste virkelige ret til at kalde sig menneske -

Det eneste jeg virkelig forstår, er den enkeltes uimodsigelige eksistentielle krav på, og frihed til selv at vælge, hvordan man vil være.